

Pasikalbėjimas Maikio su Tėvu.

— Na, Maikie, jei tu toks gudrus, tai pasakyk man dėlko žmogus ant svieto gyvena?

— Delto, kad užgimė.

— Tokiu atsakymu tu man nieko neišaiškinsi, tik vėdi naują klausimą — dėlko-gi jis užgimė?

— Delto, kad pagyventi ir vėl numirti.

— Tu teisingai kalbi, Maikie, bet nepasakai man to, ko aš noriu.

— Na, tai sakyk, tėve, kas tau da neaišku?

— Man neaišku, kodėl žmogus užgimęs negali gyventi ir gyvent — kodėl jis numirsta?

— Dabar, tėve, pastatyk ausis.

— Ar aš tau asilas, kad liepi man ausis statyti?

— Aš noriu, kad tu su atida klausytum. Mat, tas yra teip: gamtoje nieko nėra amžino — viskas pasėsta. bet, kad palaikyti vieką jaunystėje, gamta senus daiktus naikina, o jų vieton tveria naujus. Todėl pasaulis visuomet yra jausis ir pilnas gyvumo. Bet jeigu žmonės nemirtų, jiems gyvenimas nusibostų, jų tiek privistų, kad ant žemės ir vietos neuztektų.

— Man tas nelabai aišku, vaikai, ką čia gamta gali turėti su žmonių gyvenimu? Tu sakai, kad ji senus naikina ir tveria naujus. Aš niekadoms nemačiau, kad gamta sutvertų kur žmogų.

— Nors tu, tėve, pyksti už tai, bet asilas iš tavęs didelis. Tu nesupranti nė kas yra gamta. Viskas, ką tik mes galime akimi matyti, ką galime apčiuopti ir tas, ką galime vien tik jausti, vadinasi gamta. Ir iš tos pat medegos, iš kurios susideda visa gamta, sudėtas ir žmogus kūnas; kada žmogus gema, jis turi tik pradžia gyvasties, įkvėptos iš truputėlį medegos, bet jis pradeda kvėpuoti orą, pradeda maitintis ir išauga žmogus. O mes ir sakome, kad gamta sutvėrė žmogų, o iš to sutvers kita, iš ano trečia ir t. t.

— Tu mane pavadinai asilu, tai buk-gi, vaikai, pats už asilą išmintingesis, pasakyk, kodėl tavo gamta nesutvers žmogaus kur ant tuščios salos?

— Tėve, kada žemė buvo degantis kamuolys, ant jos tuomet nebuvo nė ženklo žmogaus, o šiandien matai kiek žmonių?

— Tai ką tas reikšia?

— Tas reikšia, kad juos sutvėrė gamta, nes pirmą jų ant žemės nebuvo, žemė buvo tuštesnė, negu šiandien kokios nors sala.

— Gal būt, kad ir tavo teisybė.

— Ach, kaip gaila, kad aš neatėjau tris dienas pirmiau!

— Kodėl?

— Tuomet šita mėsa būtų da sviezia buvus!

— Hm!.. bet tuomet agurkai da nebutų įrugę!

— Svečias: — Šitas alus visai šiltas. Turbut šiandien tamista ledo negavote?

— Seimininkas: — Bet kurgi! Is ryto kaip uždeju ir dabar da tebegul.

— Tikrai? Bet turbūt tas pats šmotas?

Dantų sveikata.

Burna yra labai svarbi dalis žmogaus kūno. Per burną žmogus priima maistą, nuo kurio priguli jo gyvenimas. Jei burna yra nesveika, jeigu dantys supuvę, dantų smegenys nesveikos, maisto sukratymas negali būti priderančiai atliktas; tada sugenda skilvis ir visas maistinis aparatas. Burnoje atsiranda negeras kvapas, veidas nustoja skaistumo.

Burna suteikia gerą dirvą augimui įvairių bakterijų: joje ir šilta, ir drėgna ir maisto pilna. Užtaigi burnoje visuomet galima rasti daugybės bakterijų, kenksmingų ir nekenksmingų. Nestebėtina, kad per burną žmogus gauna daug užkrečiamų ligų.

Dziovos bakterijas galima rasti burnoje dziovininko, o kartais net ir burnoje sveiko žmogaus. Plaučių uždegimo bakterijos randamos burnose penkiolikos procentų sveikų žmonių. Teipgi sveikose burnose randama bakterijos difterijos, šiltinės, rožės ir daugybės kitokių ligų.

Tos bakterijos drauge su puliais iš nesveikų smegenų, susimaišo su maistu ir su juom patenka į skilvį. Skilvius sultys daugybę jų užmuša. Kraujas su savo vaistais irgi gina kūną nuo jų priešų, bet daugel kartų užpuolikai per gali kūno apsigynimą ir žmonių apserga. Daugelis žmonių turi supuvusius dantis, kurių duobėse prisirenka maisto ir jų pūva per keletą savaitių. Taigi, nestebėtina, jog kartais žmogaus burna dvokia, kaip mėšlynas. Kur yra pūvanti medega, ten visuomet yra daugybės bakterijų, ten veisiasi ir kenksmingos žmogui bakterijos, nuo kurių paeina ligos.

Mūsų gyvastis priguli nuo maisto. Kad maistas galėtų suvirti skilvyje, būtina reikalinga, kad jis būtų gerai sukratytas burnoje, o supuvę dantys, subrukę smegenys, užnuodintose seilės — to darbo atlikti negali.

Šiose dienose didžiama žmonių neturi laiko pavalgyti. Paprasti pietūs restauracijose susideda iš stiklo vandens su ledais, pajaus arba kiaušienos su duona, ir ant to viso užgeriama antras stiklas šalto vandens. Vanduo paslidina burną ir gerklę, kad lengviau nueitų maistas, paskutinis stiklas nuplovimui žemyn. Tokiu būdu išalkęs skilvis ant syk bura prigrūstas maisto, nuo kurio atsikratyti ima ilgai laiko, nės suvirinti ji neįstengia. Vanduo su ledais užšaldo gliuominę plėvę, maistas plaukioja leduose, suteikdamas nesmagumą viduriams, bet ne peną kūnui. Teip atsikartoja iš dienų į dienas ir pasekmė gali būti tikrai chroniškas nemalimas ir visiškai kūno nusilpimas. Gyvastis pasidaro sunki našta. Žmogus pradeda neapkęsti net pats save, netik-ką kitus. Stoka kramtymo atsiliepi negera ir ant dantų, nes negaudami darbo, neišsilavina ir greit pasiduoda ligai. Kada mes kramtome, krauju daugias atbėga į dantis ir smegenis ir dantys gauna daugiaus maisto, būna stipresni.

Dėl neprižiurėjimo burnos, tankiai pūliuoja žandas, numirsta kaulas, veidas susikreipia. Daugelis ligų akių, ausų ir galvos paeina nuo nesveikų dantų. Kada išskiriami dantų prisirenka daugybės bakterijų, nedang reikia pasiekti tonsilus, ausis ir akis. Neuralgija ir nuomarinis nekarta paeina nuo nesveikos burnos.

Labai tankiai tėvai prižiūri, kad vaikų drabužiai būtų gražūs, o užmiršta apie dantis, kurie turi apsaugoti jų visą gyvenimą nuo pavojaus.

Restauracijose moters tankiai atsisako valgyti su nege rai nušveistu peiliu ar šake; tuomet tarpu kada jų pačių burnos simta kartų yra nesveikesnės.

Burnos sveikata būtina reikalinga sveikatai viso kūno. Burna turi būti užlaikoma švariai nuo pat kūdikystės dienų. Dantys turi būti nuvalyti su dantiniu šepetuku. Visi nelygumai turi būti nuskutinti. Tarpdantės turi būti gražiai iškrapštytos, kad pietūs negautų progresuoti burnoje. O jeigu prakuri dantis — tuojaus reikia jį nešt pas dantinių užlipdinti. Maistas reikia visada gerai sukratyti. Jei tą viską išpildyti, dantis galima nešioti iki giliai senatvii.

D-ras F. Matulaitis.

Tamsai ir apšvieta

[Tankiai girdime žodį „tamsas“]. Vieni žmonės vadina kitus neapsišvietusiais.

Ką tas reikšia?

Kada žmogus stovi tamsiame kambaryje, ar taip kur tamsioj vietoj, jis nieko nemato. Nors daug daiktų aplink jį stovi, nors prie pat jo akių gali būti tuos daiktus, jis vis tiek nematys. Esant tamsioj žmogus (jeigu jis niekuomet nėra buvęs šviesoje toj pačioj vietoj) negali pasakyti, ar yra arti jo kokie daiktai, ar visai jų nėra. Jeigu kartais kiti jo pajautimai ir duos jam žinoti apie kokio daikto buvimą, tai visgi negalės jis spresti, kaip tas daiktas didelis, kokios spalvos ir kitų ypatybių.

Išleiskite šviesą — ir jis tuoj išvys.

Bet žmonės visi naudoja šviesą ir tamsa — todėl vieni jų vadinasi apšvietais, o kiti tamsunais.

Čia šviesą reikia suprasti kitokioj prasmėj, apie ką tuoj ir pakalbėsime.

Pasaulyje yra pilna spėkos ir medegos, kurios dvi apsiereikia įvairiose formose. Ta spēka ir medega pagal tam tikrus įstatymus keičiasi. Kad suprasti jų dviejų buvimą ir keitimosi, o kartais ir to priežastis, — tam reikalingas tyrimas, bandymas, išaiškinimas, žodžiu sakant, — mokslas. Juk mes žinome, kad yra Londonas, Paryžius, Berlynas, Washingtonas ir kiti miestai. Žinome ir tai, kur jie randasi ir kaip dideli yra. O juk randasi žmonės, kurie ne tik smulkesnių dalykų apie situos miestus nežino, bet nėra girdėję, ar yra tokie miestai. Ore mes atrandame oxygeną, anglerukštį, azotą ir kitokius gazus. Tokiu būdu mes žinome maž-daug iš ko oras susideda. Tirinėtojai priejo prie išvedimo, kad visata pilna yra atomų. Mokyti žmonės ištyrė, iš ko peina daugelis ligų; at-rado jau gaivalus, kurie vadinasi bakterijomis, išrado stiklus, per kuriuos jie mato tas bakterijas, išmoko nuuodyti jas — moka jie atskirti vieną bakterijų veislę nuo kitos, yra matę ir žino, kokias ypatises turi ta ar kita veislė.

Tokiu būdu, mokyti žmonės mato ir žino tokius dalykus, apie kuriuos nemokytas ir maziausio supratimo neturi, nors tie patys daiktai randasi prieš mokyto ir nemokytos akis. Pirmasis juos mato, antrasis — ne.

Mokytas žmogus mato koki nors krutėjimą, puolimą, augimėnis, gyvunus, saulę, žvaigždes, girdi perkuną, balsą — mato ir žino jis, kodėl taip

daros, iš kurtas viskas atsiranda, kodėl yra taip, o ne kitaip. Prieš ką nemokytas dreba iš baimės, iš to mokytam tik juokas.

Tamsunus juokiu būdu negali mokyto suprasti, nes, kaip jau minėjau, ką mokytas mato ir žino, tas nuo tamsuno paslėpta. Todėl mokyto pasi-sielgimai, pažvalgos, apsiejimai labai keistais atrodo tamsunui.

Mokytas visur mato krutėjimą, gyvenimą, įvairiausius apsiereikimus. Tamsunui pasaulė atrodo tuščia, nes jo protas neapšviestas mokslu.

Džiaugiasi tamsunas, kad da turi jis tikėjimą, nes be jo nuobodu ir bereikalinga jam būtų gyventi.

A. Antonov.

Pirmutine kliutis.

Tėvai Onytę rengė pirmą kartą į mokyklą. Mat vietinis dvarponis įkūrė mokyklą sodiujie ir liepė visiems sodiečiams suvest savo vaikus. Vaikai tą naujieną sutikogana nemaloniai. Dabar jiems reikės aplieisti tas smagias ir linksmias rudens dienas ir lankyt tą neapkenčiamą mokyklą. Kam, kam, bet Onytei tai buvo aršiausia. Kiti turėjo šokių tokių užsiėmimų: kas gamė gyvulius, kas vistas dabojo nuo javų, kas turėjo supsi savo mažąjį brolių ar sesutę, o Onytė neturėjo jokių užsiėmimų. Ryta atsikėlus iš bėgdavo į žaliuojančias pievas, rankiodavo geleis, pinda-vo vainikus, o rudeniui atėjus eidavo į girią grybaut. Bėgo jos dienos be jokių rūpesčių ir vargų. Ir štai ji turės tas laisvas valandas aplieisti, už-miršt visus smagumus ir mokyti. Beto nuo senųjų gir-dėjo, kad tose mokyklose muša, mokyta kokie tai masko-liai ir visai nesuprantama kal-ba. Atsiminus tas visas baisy-bes, kokias girdėjo nuo dides-nių, visai ją apėmė baimė ir pradėjo verkti. Tėvas daug-turėjo darbo kol ją prikalbi-no eiti į mokyklą. Galų gale Onytė išėjo iš namų. Mokyk-la buvo šalyj dvaro ant eiero kranto. Tai buvo gražus di-delis, naujai pastatytas namas, bet Onytei jisai atrodė kokių ta kalėjimu, kur kan-kina vaikus. Juo labiau ji ar-tinosi prie to namo, tuo ją labiau ėmė neapykanta ir bai-ty. Jai visai nusigando ir nežino-ka daryt. Tas ponas pridavė jai drąsos. Paglostė, paklau-sė kaip vardas, pravardė, nu-rėdė vietą kur atsisėd ir lie-pė kitą dieną ateit anksčiau. Laikė lekcijų Onytei labai ra-miai užsilakė bijodama gaut-must su ta linija nuo barzdoto pono. Taip praslinko viena diena laimingai; mokykla vi-sai neatrodė tokia baisi, kaip pasakojo seniai. Mokytojas aiškino viską lietuviškai ir suprantamai. Ant rytojaus daug drąsiau ir linksmiau ji ėjo mokyklon. Slinko diena po dieną, Onyte noriai pra-dėjo mokyti ir mokslas jai gerai sekėsi. Per vienus me-tus ji išmoko greit skaityti rašyt. Į laistrą skyrių perėjo su dovanomis. Atėjo vasara visame savo smagume ir gra-žume. Mokytojas tankiai su-saukęs vaikus ir mergaites vedavo į pievą, ten rodyda-vo įvairias geleis ir aiškina-vo jų vardus. Tie pasivaik-

čiojimai Onytei labai patiko. Čia ji galedavo lankyt, su-kaut, ponas nieko nesakyda-vo. Užstojus antriems mokslo-metams, da geriau viskas se-kėsi. Mokytojas budavo visa-da užganedintas jos darbais ir statydavo ją pavizdžiu ki-tiems. Atėjus Kalėdų šven-tėms ji užtėmėjo, kad neku-sielgimai, pažvalgos, apsieji-mas labai keistais atrodo tam-sunui.

Tas labai ją užėmė. Kur jie gal mokyti, kad įgyjo tokius drapanas? Bėgo pasiklaust savo pono. Mokytojas paaiš-kinio, kad gimnazijoj. Jei ji gerai mokinsis, teipgi galės į moterišką gimnaziją pastot. Onyte apėmė džiaugsmas ir pagavo didis noras mokyti, bet čia atsitiko nelaimė, kuri išsklaistė jos visas svajones.

Buvo šaltas žiemos rytas, kada po šventių Onyte ren-gėsi į mokyklą. Lauke snigo dideliais šmotais, kurie jai li-pino akis. Prišartinus prie mokyklos Onyte pamatė, kad keturi raudoniuliai su bran-tais išvežė mokytoją. Priejus prie durų klamzdino jas, bet veltui, jos buvo uždarytos. Ant sienos pamatė parašą, kad mokykla uždaro ant vi-sados. Ji ilgai stovėjo pas mo-kyklos duris, nežinodama ka-m priežastis. Ją visą ėmė neapykanta. Ji pyko ant jų žandų, pyko ant mokytojų, pyko ant tos šaltes ir ziauros dienos, bet nežinojo kas iš jų kaltas. Grįžlama namon, pa-mašė, kad jau negrėdės daugiau pasakų nuo mokyto-vo, kad jau negalės važiuot į gimnaziją, gaudžiai apsi-ver-kė.

J. Beširdis.

Laikraščių peržvalga.

Šiomis dienomis „Katali-kas“ išsiuntinėjo kitų laik-raščių redakcijoms blankas išreikškimui nuomonės, kur ir kokių laiku būtų parankiau susivaziuoti lietuvių laikraš-tininkams. Iš savo pusės „Ka-taliko“ redakcija vietą susiva-ziavimui nurodo Brooklyn'ą, o laiką-kovo 17 ir 18 d., 1910 m. Bet „Lietuva“ su tuo ne-sutinka ir pataria susivaziavi-mą susaukti į Chicago, Ill., kur bus SLA seimas, o „Vie-nybė Lietuvninkų“ nesutinka su „Lietuvos“ nuomone, nes, girdi, susivaziavimas laikraš-tininkų ir publicistų Chica-gono būtų skriaudus kitiems laikraštiniams, kurių di-džiama gyvena rytinėse val-sitijose, o prie to da, laike S. L. A. seimo, kur podrang bus ir T. M. D. seimas, visų de-sugatų nervai busi įkaitinti ir, todėl, nuveikti ką nors rim-tesnio nebūsi galima. Toliau „V. L.“ priduria šitoki išve-dimą:

.... Laikraštinių susi-vaziavimas yra daug svar-besnis spaudai ir visuome-nei klausimas, negu organi-zacijų politikos ir politinė-jis. Jam reikia blaivų ir nie-kuom nesuserintų nuomonių. Todėl ir vertėtų organizaci-joms palikti savo darbą, o laikraštiniams — savo“.

Su „V. L.“ išvedimu, rodos, visiems galima sutikti, nes „Lietuvos“ patarimas nės iš vieno atvilgio negali išaišky-ti kritikos. Kokie ten seimai nebutų, jie meko negali tu-rėti bendro su reikalais laik-raštinių. Žinoma, „Lietu-va“ būtų labai malonu susi-vaziavimą turėti namie, bet užtai kitiems pasidaro mil-ziškas kelias. Gali but, kad todėl „Liet.“ ir pataria susi-vaziavimą atidėti iki seimui. Bet nereikia užmiršti, kad iš-tos progos mazai kas galėtų pasinaudoti, nes iš laikraš-tininkų mazai kas seiman va-žiuoja.

Daugelis redakcijų išsitarė už Brooklyn'ą ir ta vieta yra beveik parankiausia. Lieka tik klausimas, kada susiva-ziuoti? „Katalikas“ pataria apie vidurį kovo, „Vien. L.“ — apie Naujus Metus, bet nepriešinga ir „Kataliko“ nuomonei. Mes-gi sakytu-mem, ar nebutų praktišiau, kad teip sau, apie 10—15 ge-gužės. Tuomet redakcijoms daug liuosesis laikas, negu kovo mėnesij, o prie to da ir šilta — daug smagiau pasiva-zinėti. Laiko išdirbimui pro-gramo teipgi nerektų skolin-ti.

Kunigų leidžiamas „Drau-gas“ [17 nr.] daro Liet. Soc. Sąjungai teoretiską operaciją ir atranda neįsąsądomą ligą, butent... stoka aukų, ku-rios teip gausiai plaukdavo revoliucijos laiku. Kad Są-jungoj prasideda betvarkė — to negalima užginti, bet klysta „Draugas“, kad prie-zastis tos betvarkės yra aukų stoka. Juk S. L. R. K. teip-gi stovi kaip ant vištos kojos. Ar ir čia stoka aukų? „Drau-gas“ su tuo nesutiks nes S. L. R. K. savo izdą, rodos, tuki-tančiais skaito. Čia yra prie-zastis skirtume nuomonių. Skirtumas nuomonių ir Liet. Soc. Sąjungoj pagimdė bet-varkę. Prasidėjo politikavi-mai, užsivarinėjimai, verži-masis nešvariais keliais į cen-tro valdybą, o rimtesni vei-kėjai, negaledami į tą žiūrėti, pradėjo Sąjungą aplieisti.

Toliau, tame pat „Drau-go“ numeryje, skaitome:

.... Serantono lietuviai, pakursčius kairiuolius, Lais-voš Minties' narius, suren-gė andai prakalbas ir užpro-testavo prieš Fr. Ferrer'o nu-zudymą... Baznyčia ir val-džia yra apkaltintos už tuos nezoniskumus ir barbary-bes“.

Už tokį protestą, mūsų kuni-gėlių leidžiamas „Draugas“ štai ką sako:

.... Pasirašiusieji po rezol-liucija apie baznyčios daly-vavimą Ferrer'o reikale ne-žino nieko... Išvaizdinkime, pavyzdžiui, kad Ispani-jos valdžia atsirado rankose anarchistų, kokių buvo Fer-rer, ir kad katalikų bazny-čia yra persekiojama — teip, kaip ją persekioti mokino Ferrer. Išvaizdinkime sau, kad katalikai išsteigė mo-kyklas, visai nepriklausan-čias nuo vyresnybės, ir varo katalikiškąją propagandą. Anarchistikoji valdžia apie-tai susekė, judėjimo vadovą suėmė ir susandė... Išvaiz-dinkime sau, kad tatau vis-kas atsitiko praėjus mėnesi. Ar „Laisvoji Mintis“ būtų saukusi susirinkimą ar būtų smarkiai užprotestavusi prieš anarchistų valdžios, nezmo-niškumą ir barbarybę? Žino-mane, jinai būtų dar iškelu-si į padanges anarchistų pa-sielgimą“.

Teip, gal ir anarchistų val-džia panašiai būtų pasielgus, bet ar gali, „Drauge“, tatau darodyt? Remtis ant to, no-nėra, bet kas galėtų būti, ne-galima. Katalikiškoji Ispani-jos valdžia Ferrer'ą susandė, ir ant to mes tik galime rem-tis, kad ji yra žvėris. Visas civilizotas pasaulis kelia prieš tai protestus, visa lai-krasčia, išskiriant klerikališ-kosios pasmerkia tą sudrebi-nantį pasielgimą, o mūsų „Draugas“ atranda, kad Fer-rer teisingai tapo nužudytas, nes... jį nužudė tikinti žmo-nes, kuriems jis buvo prie-singas. Jei teip protausime, tai ir caras bus teisingas, nes karia ir saudo priešingus sau revoliucionierius. Bet jei teip protaudami paimsime tą klausimą iš kito galo, tai iš-eis, kad caras yra priešingas žmonėms, ir jei žmonės jį pa-vai“ būtų labai malonu susi-vaziavimą turėti namie, bet užtai kitiems pasidaro mil-ziškas kelias. Gali but, kad todėl „Liet.“ ir pataria susi-vaziavimą atidėti iki seimui. Bet nereikia užmiršti, kad iš-tos progos mazai kas galėtų pasinaudoti, nes iš laikraš-tininkų mazai kas seiman va-žiuoja.

KORESPONDENCIJOS. Cambridge, Mass.

Kartais žmogus, kad ir ma-žą koki daiktėlį padarai, o sukeli daug bereikalingų kal-bų ir... net rustumo. Aš 46 No. „Keleivio“ parašiau trumpą žinėlę iš Cambridge, Mass. ir visai nesitikejau, kad ji padarys teip daug triukš-mo. Dar gerai, kad mano pa-sirašyta slaptyvardžiu, kitaip gal būtų prisieję visai riestai. Tikrai girdėjau [turiu ir liu-dininkus], jog Cambridge'o kairurie inteligentai labai užsiruštinę už mano tą kores-pondenciją. Ir nežinau už ką jie teip labai rūstuoja? Dėl persitikrinimo perskaičiau dar sykį tą korespondenciją ir nieko tokio neradau, už ką būtų galima pykti. Aš pasa-kiu, kad mazai inteligenti-jos, o jie už tą ir užsiruštin-o. Bet aš juk nesakiau, kad vi-sai jos nėra, todėl ir pykimas, man radosi, visai bereikalin-gas. Paaškinsiu kaip suprau-tama inteligentija: papras-tai yra vadinamas intelligen-tu tas žmogus, kuris baigęs tulą mokslo šaką, baigęs gim-naziją, vėliau universitete už-baigęs arba daktarystės, arba advokatystės profesiją ir t. t. Toks žmogus visuomet jau yra skaitomas inteligentu. Tokių žmonių, profesionalų, tarpe Cambridge'o lietuvių tuom syk, rodosi, nėra. Bet yra žmonės, kuriuos mes ir-gi vadiname inteligentais — tai prasilavę, apsiškaię. Apie tokius aš ir maniau anuokart rašydamas ir paminėjau, kad jų nedaug yra, bet yra. Tat-gi, tarp mūsų žmonių, kol-kas, dar yra reikalingas slapty-vardis, nes kitaip gal būtų prisieję ir slutokočių gauti; ir kol mes dar neįsmoksim kritiškai žiūrėti į dalyką, slaptyvardis neišvengiamas.

Bet metas jau būtų, apsi-skaičiusiai daliai žmonių, daugiau kritiškai žiūrėti į dalykus, tuomet greičiau iš-nyks panašūs rūstavimai ir greičiau plėtosis progresas. Todėl, daugiau rimtumo ir daugiau bešališkos kritikos, tuomet viskas bus tobiliau.

A. Žmogus.

Bellows Falls, Vt. ir North Walpole, N. H.

Šiuos du miestelius skiria vieną nuo kito Connecticut River. Lietuviai gyvena vie-name ir kitame. Iš viso jų yra apie 12 šeimynų ir 25 povie-niai. Jie beveik visi dirba po-pierinėj fabrikoj.

Vasaros laiku pažangesni lietuviai užmanė sutverti draugystę, kas ir įvyko: su-tverta šv. Kazimiero draugys-tė iš 16 sąnarių. Sąnariai no-rėjo, kad ant kiekvieno susi-rinkimo būtų skaitoma mal-delė apie šv. Kazimierą ir kalbama poteriūs, išteigėjam paaškinsus, kad maldos visai yra nereikalingos susirinki-muose ir į draugystę gali pri-gulėti kiekvienas lietuvis [kad ir laisvamaniš], tada mūsų tamsiems bellowsfal-lietiams pasirodė, kad, nors draugystė pakrikstyta kata-likisku vardu, tačiau ji yra bedievinis. Tuli pradėjo ją boikotuoti ir, neilgai gyvavus, draugystė paio.

Dabar bellowsfalliečiai vėl pradėjo mislyti apie sutvėr-ti draugystes. Lapkričio 14 d. buvo susauktas susirinki-mas, su mieriu sutverti jau katalikišką draugystę, kas ir įvyko. Susitvėrė šv. Jurgio draugystė iš 8 sąnarių. Įstoji-mas \$1.00; mėnesinė mokesis 50c. Prigulinti į šią draugys-tę kasmet turi atlikti du kar-tu ausinę. Tuojaus po susi-rinkimui įrista dvi bačkuti alaus. Tik gaila, kad bellows falliečių kraujas neat alų nuo šalto alaus. Visas darbas nenuėitų ant nieko.

Z. Vitkinskas.

